

Keila rahvajuttudes:

ARG HUNT

Hunt oli murdnud lamba ja söönud selle ära. Möödusid mõned päevad, kui hunt oli kohtusse kutsutud murtud lamba eest aru andma. Hunt läks. Teel mõtelnud, kuidas sellest süüst hõlpsamini lahti võiks saada. Pika peamurdmise järel tuli hea nõu. Kohtuniku ette astudes ütles hunt: "Austatud kohtuherra, mina pole mitte seda lammast murdnud, mina leidsin tema lepikust surnult."

Kohtunik: "Aga miks sa surnud lammast minule näha ei toonud?"

"Õhtu oli juba käes ja mina pimedas ei julgenud tulla."

Aga miks sa siis hommikul siia ei tulnud?"

"Siis polnud lambast enam koibagi järel," vastanud hunt alandliku häälega.

(Tere, tere, tiipajalga. Eesti loomamuinasjutte. Tallinn, 1976)

REBANE JA OINAS

Kord suvel palaval päeval, kui pererahvas heinamaal oli, tuli rebane talu õue vaatama, kas midagi suupoolist saab. Õues kaevu ääres nokkis kukk. Niipea kui rebane kukke nägi, hakkas tal suu vett jooksuma. Tasakesi hiilis ta kuke ligi. Hüpe! Ning rebane lendas ülepeakaela kaevu. Kaevus oli vähe vett ning ainult selle tõttu pääsis rebane eluga. Kuid kukkudes lõi ta oma silmahamba vastu kivi pooleks.

Mõtles nüüd mehike kaevus, et kuidas siit välja saaks, müürid on ronimiseks liiga siledad. Järsku kuulis pea kohal hüüdu: "Hei, vader, mis sa seal teed?" Üles vaadates

nägi oinast, kes kaevu äärde vett otsima oli tulnud. Rebane vastas: "Olen siin vilus. Üleval oli palav ning sellepärast tulin siia. Kui sul seal liiga soe on, siis võid ka siia vilusse tulla."

"Aga kuidas ma kaevu saan?" küsis oinas. "Eks hüppa," oli vastus.

Oinas hüppaski kaevu. Rebane kohe hädaldama: "Ära tapa mind ära! Hoiu nüüd vähe eemale ja anna mulle ka ruumi! Tõuse ometi püsti! Pane jalad seina najale ning toeta peaga kõvasti vastu!"

Oinas täitis rebase käsku. Rebane aga hüppas oina turjale, turjalt kaevu äärele ja sealt ühe jookuga metsa.

Oinal oli kaevus esiteks päris hea olla, kuid varsti hakkas külm. Viimaks hakkas ta appi hüüdma. Et aga pererahvas kodunt ära oli, siis ei kuulnud teda keegi. Õhtul, kui perenaine vett läks tooma, leidis ta kaevust oina ja aitas külmetava loomakese vabadusse.

*(Tere, tere, tiipajalga! Eesti loomamuinasjutte.
Tallinn, 1976)*

KIVI KEILA KIRIKU PIHTA.

Muistend.

Vanapoiss või vana hingevaendlane visand suuri kiva. Üks läind Ruila mõisa vällale. Ta taht Keila kiriku torni maha visata, pole sallind seda. Aga kivi kukkund maha, pole jaksand Keilasse visata. Seal kivi otsas on auk nägu pada. Vanapoiss keet inimesi seal sees.

E.Laugaste E.Liiv "Muistendid vanapaganast,"1970